

LAIVAS

No. 8. Metai XI

Vasario-Feb. 21, 1931

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

" L A I V A S "

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

PIRMAS GAVĖNIOŠS SEKMADIENIS.

Evangelija

MAT. 4, 1—11.

NUO metu Jėzus buvo Dvasios nuvestas į tyrus, kad būtų velnio gundytas. Išpasminkojęs keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių, po to buvo alkanas. Tuomet gundytojas prisiartinęs jam tarė: Jei tu Dievo Sūnus, sakyk, kad iš šitų akmenų pasidarytų duonos.

Jis, atsakydamas, tarė: Parašyta: Žmogus yra gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos. Tuomet velnias paėmė jį į šventąją miestą, pastatė jį ant bažnyčios viršaus ir jam tarė: Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn; nes parašyta: Jis davė savo angelams paliepiimų apie tave, ir jie neš tave ant rankų, kad kartais neužsigautumei sau kojos į akmenį. Jėzus jam tarė: Taip pat parašyta: Negundysi Viešpaties, savo Dievo. Velnias vėl paėmė jį į labai aukštą kalną, parodė jam visas pasaulio karalystes ir jų garbingumą ir jam tarė: Aš visa tai tau duosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane. Tuomet Jėzus jam tarė: Eik šalin, šetone! nes parašyta: Viešpatij, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi. Po

Lekcija.

2 KORINT. 6, 1—10.

ROLIAI: mes jus raginame neinti Dievo malonės veltui. Nes jis sako: Aš išklausiu tave malonės metu ir išganymo dieną tau padėjau. Štai dabar malonės metas, štai dabar išganymo diena! Neduokime nė vienam jokio papiktinimo, kad mūsų tarnystė nebūtų peikiama, bet visame parodykime save, kaip Dievo tarnus, didele kantrybe sielvartuose, varguose, suspaudimuose, smūgiuose, kalėjimuose, maištuose, darbuose, budynėse, pasminkuose, nekaltybe, išmintimi, romumu, meilumu, šventąją Dvasia ir neveidmaininga meile, tiesos žodžiu, Dievo jėga, teisybės ginklais dešinėje ir kairėje, garbėje ir negarbėje, kuomet pikta ar gerai apie mus kalba, laikomi suvedžiotais, tačiau tiesakalbiai, nepažįstamais, tačiau žinomi; laikomi mirštančiais, nors mes dar esame gyvi; kaip nuplakti, tačiau neužmiršti; kaip nuliūdusieji, tačiau visuomet linksmi; kaip beturčiai, bet kurie dangelį daro turtingais; kaip nieko neturintieji, tačiau visa turintieji.

to velnias paliko jį: štai, prisiartinęs angelai ir tarnavo jam.

Užsakykite "LAIVĄ" Savo Giminėms Į Lietuvą

Jaunuomenė Atgaivino

Dievo Sūnus, antrasis Švenčiausios Trejybės Asmuo, tapo žmogum, kad atlygintų Dievui už žmonijos kaltes ir atgautų jai teisę į Dangaus Karaliją. Jis atėjo atgaivinti ir atnaujinti žmoniją. Jis atėjo ant žemės suteikti žmonėms laimės. Bet daug žmonių Jo nepažino ir nepažįsta, nesuprato Jo ir nesupranta. Daug žmonių Jo nepriėmė ir nepriima. Gi kurie "priėmė Jį, tiems davė teisių vadintis Dievo vaikais." Tie gavo ir maldą, kurioje Dievą vadina savo Tėvu — "Tėve mūsų, kurs esi danguje..."

Negana to, kad daug žmonių Jėzaus nepriėmė, bet jie žiauriai persekiojo Jį. Jis įspėjo, kad ir tie bus persekiojami, kurie priėmė Jį. "Kaip mane persekiojo, taip ir jus persekios." Bet kartu Jėzus pažymėjo, kad tikintieji persekiojami nenusimintų, nes Jis pasižadėjo būti su jaisiais iki pasaulio pabaigos.

Jėzus savo buvimą su tikinčiaisiais aiškiaisiais ženklais parodo.

Francija, iš senovės katalikiška šalis, davė daug šventųjų. Bet ten tikintieji nekartą daug prikentė del persekiojimų. Nekartą Francijos bedievija jau trynė džiaugsmingai rankas, būdama įsitikinusi, kad Bažnyčia jau palaidota.

Devynioliktojo šimtmečio pradžioje katalikų Bažnyčia Francijoje jau kentė didžiausius nuostolius. Jaunuomenė, Bažnyčios ateitis, buvo nusistačiusi prieš Bažnyčią ir tikėjimą. Ji skelbė, kad Bažnyčia su savo krikščionybe esanti bejėgė prašalinti didžius tų dienų blogumus; ji negalinti pagydyti susirusios žmonių visuomenės.

Nors šios priešingosios jėgos buvo labai stiprios ir galingos, bet jų Bažnyčia nenusigando. Jos pusėn Kristų parinko ir pasiuntė pagalbą iš jaunų vyrų. Šie pakilo ir išėjo darban. Jų tikslas buvo

pakelti iš miego užmigdintą tikyba. Jie matė, kad tik Bažnyčia su savo tikyba yra galinga ir turi tinkamiausių vaistų pagydyti visuomenei.

Šių jaunųjų vyrų priešakyje tuomet buvo Lamennais, Montalembert, Lacordaire. Jų vadas buvo Chateaubriand. Vėliaus jiems vadovavo Frederikas Ozanam.

Fr. Ozanam.

Jis gimė Medijolane, Italijoje, bal. 23, 1813 m. Jo tėvas buvo francūzas, daktaras, ir tuomet praktikavo savo profesiją tame mieste. Po kelių metų jis gryžo į savo gimtinį miestą, Lyoną.

Fr. Ozanam ėjo mokslus viešose valstybės mokyklose. Jau jis buvo ant kelio į bedievybę, kuri buvo skleidžiama tuomet per mokyklas. Bet Dievas saugojo jį, nes Jis buvo apsirinkęs jį dideliems darbams atlikti. Ozanamas susitiko ir susipažino su kunigu Noirot. Šis išgelbėjo jį nuo bedievybės.

Iš Lyono Ozanamas persikėlė Paryžiun. Čia jis susipažino su tais jaunais vyrais, kurie pasiryžo atgaivinti Francijoje tikėjimą.

Štai Ozanamas susitinka pirmą kartą su Chateaubriandu. Sveikinasi. Pirmasis Chateaubriando klausimas buvo. "Ar vaikščioji į teatrą?"

Tas klausimas nustebino Ozanamą. Jis svyravo su atsakymu. Chateaubriand pažvelgė jam į akis rimtai, rodydamas tuomi, kad tas atsakymas labai jam svarbus.

Pirmiau negu Ozanamas spėjo atsakyti, Chateaubriand tarė jam: "Klausyk savo motinos patarimo. Tu nieko nepelnysi, lankydamas teatrą, o pralaimėti gali labai daug."

Amperas.

Ozanamas buvo labai geros valios ir gerų norų jaunikaitis. Dievo Apveizda jį globojo ir vedė nuskirtais keliais. Pary-

žiuje jis jautėsi dar vis svyruojąs ir nevirtas. Bet štai jam tenka susipažinti su garsiu tuomet mokslo vyru, Amperu. Šis smarkiai pamėgo Ozanamą; jis užsikvietė jį į savo namus ir supažindino su daugybe savo išradimų. Berodinėdamas ir beaiškindamas savo išradimus garsusis mokslininkas susiėmė galvą ir sušuko: "Ai kaip didis yra Dievas, Ozaname; ai kaip didis Dievas!"

Datg kartų Amperas ir Ozanamas baigė savo uolaus darbo dienas vakarus besimeldami Šv. Sulpicijaus bažnyčioje.

Tuo pačiu laikotarpiu Ozanamas laikėsi draugijos tų jaunų vyrų, kurie pasirinko sau tikslą įtikinti draugus studentus krikščionystės teisingume ir jos grožėje. Jie suorganizavo tam tikras jaunuolių kuopeles, kuriose jie lavinosi pasidaruoti, kad Francijoje nenyktų tikėjimas, bet kad jis atgytų. Greitai į tuos jaunus apaštalus priešai paleido savo šūvius.

Ozanamas stojo kovon su vienu Sorbonos Universiteto profesorium pamokų laike. Profesorius tvirtino, kad krikščionybė yra priešinga mokslui ir laisvei. Ozanamas užprotestavo prieš tai ir jo įrodymai buvo taip aiškūs ir įtikinanti, kad profesorius labai nustebo ir pranašavo, kad ateina nauja gadynė Francijai.

Tai buvo pirmoji viešoji Ozanamo pergalė.

Savo kuopelėse jis ėmė svarstyti ir politikos klausimus. Viename tokiam susirinkime nekuris "pirmeiviško" laikraščio redaktorius smarkiai puolė Bažnyčią. Ozanamas labai gerai atsakė į jo puolimą. Jis pripažino puolikui, kiek reikėjo, tiesos, o kitus užmetimus atrėmė.

Gryždamas namon su dviem savo draugais, jis pareiškė, kad reikalinga suvienyti jaunus vyrus į gailėstingumo draugijas. Jose patys nariai stiprins savo tikėjimą ir parodys svyruojantiems savo draugams krikščionybės gaivinančią jėgą.

Kiti draugai tam pritarė. Jie kreipėsi į vieną kunigą ir pareiškė jam savo troškimus. Bet kunigas neįsigilino į tai ir nepalaiko to sumanymo rimtu. Jis nurodė jiems mokinti neturtėlių tėvų vaikus katekizmo. Bet tai nebuvo, ko jie troško. Jie susiorganizavo gailėstingumo draugiją.

Jos pirmiausias darbas buvo padėti neturtėliams. Bet niekas jų nežinojo, kur jie buvo. Jie kreipėsi į vienuolę seserį Rozaliją, šv. Vincento Dukterį. Ji jiems suteikė reikalingų informacijų. Tokiu būdu jie suorganizavo pirmąją Šv. Vincento konferenciją.

Pirmieji Žingsniai.

Ozanamui vadovaujant konferencijos daugėjo ir tarpo. Jauni vyrai visoje Francijoje persiėmė tąja dvasia ir spietėsi į konferencijas. Jie parodė, kad krikščionybė nėra mirus.

1833 m., birželio mėn. Ozanamas ir keli jo draugai sumanė naują projektą padidinti konferencijų darbo dirvą. Jie kreipėsi į Paryžiaus arkivyskupą ir išdėstė jam savo planus, kad konferencijų darbas būtų gerai parentas, jei būtų išdėstyta viešai katalikiškas mokslas apie socialines reformas.

Arkivyskupas sutiko tą dalyką giliai ir plačiau pasvarstyti. Atėjus žiemai jie įteikė arkivyskupui prašymą su dviem šimtais jaunų vyrų parašų. Jie prašė, kad būtų skelbiamas katalikiškasis mokslas, kuris suįdomintų jaunuomenę ir kuriame būtų nurodyta jo santykiai su socialiu žmonių gyvenimu. Jie nurodė vardus trijų vyrų, kurie išrodė tam tinkami.

Galutinai, arkivyskupas paskyrė kunigą Lacordaire sakyti pamokslus Notre Dame katedroje. Tai buvo nepaprasta naujiena matyti jauną kunigą katedros sakykloje. Bet jo įkvėpimo ir dvasios pilni žodžiai atatiko jaunuomenės tų dienų reikalams. Katedra labai erdvi, bet ji per-

sipildė jaunais žmonėmis.

1831 metais jaunieji vyrai darė išniekinimus bažnyčioms ir šventiems indams. Jie metė šventąsias knygas į upę Seiną. 1835 m. jaunas kunigas padarė stebuklingą atmainą. Tie patys jauni vyrai spietėsi susigrūdę apie Notre Dame katedros sakyklą.

Ozanas naujai įrodė, kad krikščionybė nėra mirus.

Ozanas dirbo kelis metus ir savo gimtiniame mieste Lyone, arti savųjų žmonių. Bet Paryžius jo pasigedo. Ozanas tapo pakviestas į Sorbonos Universitetą profesoriauti. Čia jis dirbo 12 išties metų. Ozanas buvo specialistas vidurinių amžių Bažnyčios istorijos. Jis buvo apaštalas — skelbėjas mokslo, kad

Bažnyčia turi savyje gyduolių, kurios gydo šių dienų visus blogumus.

Visuomenė negyvens normaliu gyvenimu, jei nebus visa persisunkus katalikyste. Jokia socialinė reforma neįmanoma, jei pirmiau nebus pravesta moralė reforma. Gi šią refirmą sekmingai gali pravesti tik Bažnyčia. Ozanas troško, kad jaunieji vyrai toje reformoje vadovautų.

Šie dalykai išrodė nauji. Gi Ozanas matė, kad Bažnyčia taip darė viduriniuose amžiuose.

Taip Ozanamui pasidarbavus Šv. Vincento Pauliečio konferencijos prigijo Francijoje, o iš ten pasklido po visą pasaulį.

Jaunuomenė atgaivino savyje ir kituose tikėjimą.

* * *

Šv. Tėvas Pijus XI Vasario 12 d. 1931 m. per Vatikano radio stotį H.V.J. kalbėjo į viso pasaulio žmones. Jo kalba tilps sekančiam "Laive."

Išvidinēs Pilys Arba Rūmai.

PARAŠĒ SV. TERESĒ.

Iš angļu kalbos vertē S. M. S.

(Tāsa)

III SKYRIUS.

SIS SKYRIUS AISKINA SUSITELKIMO MALDĀ, KURĀ DIEVAS BENDRAI SUTEIKIA SIELAI PIRM SUTEIKSLANT JAI TOLIAU PAAISKINTĀ MALDĀ. PASEKMĒS TOS MALDOS: TAIP-GI PASEKMĒS DIEVIŠKŪ PAGUODŪ MALDOS, ISAIŠKINTOS PEREITĀME SKYRIUJE.

1. Susitelkimo malda prilyginta prie pilies gyventojū. 2. Ganytojas sušaudia savo pulkā i pilī. 3. Šis susitelkimas yra antgamtinis. 4. Jis prieregia prie aukštesnū dovany. 5. Protas turi veikti, kol Dievas per meilē pašauks jī i susitelkimā. 6. Siela privalo atsiduoti i Dievo rankas. 7. Susitelkimo malda, ir joje išsiblaškymai. 8. Dvasios laisvē igyjame per dvasines paguodas. 9. Siela turi būtī atsargi. 10. Šetonas ypatingai tokias sielas gundo. 11. Apgaulingos ekstazos ir pagavinai. 12. Kaip pasielgti su sielomis, apsiyglusiomis tokiu būdu. 13. Apsiyglimo pavojus šitame rūme.

1. Dieviškū paguodū padariniai yra labai skaitlingi. Pirm negu paaiškinsiu juos, kalbēsiu apie kitos rūšies malda, kuri paprastai eina pirm šū paguodū. Nēra reikalo man daug sakyti apie šitā dalykā, kadangi rašiau apie tai kitur. Tai yra toks susitelkimas, kuris tikiu, yra antgamtinis. Nēra reikalo atsitraukti nuošaliai, nei užmerkti akiū, irgi nepriklauso nuo išoriniū dalykū; savaimi akys staiga užsidaro ir vienumo jau atrasta. Be jokio darbo iš savo pusės, ta bažnyčia, apie kuriā jau kalbėjau, dabar įsteigta, kurioje siela melsis: pojučiai ir išorinė aplinkuma, rodos, netenka savo galios, dvasia išpalengvo atgauna savo prarastā viešpatystē. Kaip kas sakō, kad siela įeinā i save; kiti vėl, kad jī pakyla

virš savēs. Aš nieko negaliu pasakyti apie šituos išsireiškimus, bet geriau kalbēsiu apie patį dalykā, kaip jī suprantu. Gal suprasite, kā noriu pareikšti, o gal aš tik viena taip suprantu. Įsivaizdinkime, jog pojučiai ir sielos galēs (kurias palyginu alegorijoje pilies gyventojams) ištrūko ir susivienijo su išoriniu priešu. Po daugel dienu ir metū bastymosi, patēmydami kovos nuostolį, grįžta pilies apylinkēn, bet nepajēgia įeiti, nes sunku blogus įpročius pamesti; tačiau jie jau nēra išdavikai ir laikosi arti pilies.

2. Karalius, kuris turi posėdžius viduje, mato jų gerā valią ir savo dideliame gailestingume, trokšta, kad jie grįžtū prie Jo. Kaip geras piemuo, Jis taip saldžiai trimituoja, kad jie nors vos-nvos girdi, bet išgirdę pažįsta Jo šaukimā ir daugiau neklaidžioja, bet grįžta kaip paklydusios avelēs i rūmus. Tokia galinga yra Šito Ganytojo galybē savo avelēns, jog palieka pasaulio rūpesčius, kurie suklaidino jas ir sugrįžta i pilī.

3. Manau, kad niekuomet šitā dalykā nepaaiškinau taip aiškiai. Mums naudingiau ieškoti Dievo savyje, negu ieškoti sutvėrimuose. Šventas Augustinas pasakoja, kaip Jis atrado Visagalį savo sieloje, ieškojęs Jo ilgā laikā kur kitur.¹⁾

1) Kai kurie išvidiniū piliū leidėjai mano, jog šventoji Teresē ēia remiasi straipsneliu, paimtu iš Sv. Augustino išpažinėiū: „Per vėlai Tave numylėjau, o aš svetur, ir ten Tavēs ieškojau, ir sugedęs kad buvau, sekiojau grožybes, kurias tu sutvėrei. Tu buvai su manim, bet aš nebuvau su Tavim. Tie daiktai laikē mane toli nuo Tavēs, kurie jeigu nebūtū tavyje, nebūtū turēję buities. Tačiau, gal ēia kaip ir kitur šventoji Teresē mini tū straipsnelį, kuris yra jo knygoj: „Soliloquia,” ir klaidingai šventam Augustinui priskaityta: „Valkštinėjau po šio pasaulio galves ir plačius kelius Tavēs ieškodamas, bet nesuradau Tavēs, nes klydau ieškodamas išorėje to, kas buvo viduje.”

Šis susitelkimas mums didžiai padeda, kuomet Dievas jį suteikia. Bet neišvaizdininkite, kad galitę įgyti mintydamos apie Dievo buvimą jūmyse, arba, išvaizdinant Jį esant jūsų sieloje. Tai yra geras lavinimas ir puikus būdas svarstymui, nes remiasi ta tiesa, jog Dievas gyvena mūmyse; vienok, tai nėra susitelkimo malda, nes su Dievo pagalba visi gali lavintis joje, bet ką aš noriu paaiškinti yra visai kas kita. Kartais, pirm negu pradėdant mintyti apie Dievą, sielos galios yra viduj pilies. Koku būdu jos ten įėjo nežinau, nei kaip jos išgirdo Ganytojaus trimtą, ausys negirdėjo jokio balso, bet siela giliai jaučia malonę. susitelkimo jausmą, tą žino tie, kurie turi tą malonę, kurios nepajėgiu aiškiau atvaizduoti.

4. Manau, kad kur nors skaičiau, jog siela tuomet yra panaši į želvį arba į jūrinių eži, kuris įeina į save. Tie kurie taip sakė, be abejonės suprato apie ką jie kalbėjo; bet šitie sutvėrimai gali įeiti į save, kada tik jie nori, bet šis įėjimas į save jau ne mūsų galioje, nebent Dievas suteiktų mums tą malonę. Mano nuomone Jo Majestotas suteikia šią malonę vien tik toms sieloms, kurios pasaulio atsižadėjo, bent troškimuose, jei jų luomas neleidžia pilnai tai padaryti, Jis tad ypatingai šaukia jas atsiduoti dvasiniams dalykams. Jeigu jos leis Jam liuosai veikti jose, Jis apdovanos dar didesnėmis malonėmis tas sielas, kurias Jisai šaukė į aukštesnį gyvenimą. Tos, kurios džiaugiasi šituo susitelkimu, turėtų Dievui karštai dėkoti. Joms labai svarbu suprasti šios dovanos vertę, jų dėkingumas prirengtų jas prie didesnių malonių. Kai kurios knygos pataria, jog norint išgirsti tą, ką Viešpats prakalbės į mus, reikia protą laikyti poilsio stovyje ir laukti, ką Jis nuveiks mūsų sieloje. Bet jei Viešpats nepradėtų sulaikyti mūsų pajėgas, nesuprantu kaip galima nustoti mintijus, nepadarrant sau daugiau blogo, negu ge-

ro. Šis dalykas buvo daug svarstomas tų, kurie gerai žino dvasinį gyvenimą. Išpažįstu, trūko man nusižeminimo, užtat, kad negalėjau pasiduoti jų nuomonei.

(Bus daugiau).

PASIŠVENTIMO AKTAS

O Marija, galingoji Pana ir gailėsfin-gumo Motina, dangaus Karaliene ir nusidėjėlių Priebėga, mes pasišvenčiame Tavo nekaltajai Širdžiai. —

Mes pašvenčiame savo esmę ir visą gyvenimą; viską, ką mes turime, viską, ką mes mylime, viską, kas mes esame. Tau mūsų kūnus, mūsų širdis, mūsų sielas. Tau mūsų židinius, mūsų šeimas, mūsų tėvynę. Mes norime, kad viskas mūmyse, viskas aplinkui mus Tau priklausytų ir dalyvautų Tavo motiniškųjų palaimų geradarybėse. Ir kad tas pašventimas būtų tikrai sėkmingas ir pastovus, mes šiandien atnaujiname pas Tavo, o Marija, kojas mūsų krikšto ir pirmosios mūsų Komunijos pažadus. Nusistatome drąsiai ir visados išpažinti tikėjimo tiesas, gyventi kaip katalikai visiškai paklusnūs nurodymams Popiežiaus ir su juo išvien einančių Vyskupų. Nusistatome užlaikyti Dievo ir Bažnyčios įsakymus, ypač sėkmadienio šventimą. Nusistatome daryti, kad į mūsų gyvenimą įeitų — kiek tas bus mums galima — guodžiančios krikščionių Tikybos praktikos ir ypač šv. Komunija. Pagaliau, o garbingoji Dievo Motina ir jautrioji žmonių Motina, prįžadame įdėti visą savo širdį į Tavo palaimintojo garbinimo pamaldumą, idant per Tavo nekaltosios Širdies karalystę paskubinti Tavo garbingojo Sūnaus Širdies karalystės įsitvirtinimą mūsų sielose ir visų sielose, mūsų brangioj šaly ir visam pasauly, taip ant žemės, kaip danguje. Amen.

(500 d. atlaidų. Pilni atlaidai syki mėnesį, paprastomis sąlygomis. Vas. 21 d. 1907 m. Imta iš "Atl. Šaltinis.").

Gyvybės Šaltinis

Rašo Kun. D-ras J. Vaitkėvičius, M. I. C.

(Tąsa).

Koks yra maistas dangiškos gyvybės? Kadangi sulig gyvybe ir maistas, todėl dangiška gyvybė reikalauja ir dangiško maisto. Tą dangišką maistą sudaro duona, kuri yra nužengusi iš dangaus: „aš esmi gyvoji duona, kuri iš dangaus nužengiau,” sako Išganytojas žydams (Jono 6, 5.). *Kas valgys tos duonos, bus gyvas per amžius; duona gi, kurios aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvenimą. Ištikrųjų, ištikrųjų sakau jums, jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvenimo. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje. Nes mano kūnas tikrai yra valgis ir mano kraujas tikrai yra gėrymas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame.* Jono 6, 53-57.

Žmonių kalba neturi aiškesnių žodžių, kuriais galima būtų išreikšti: 1. kad dangiškoji gyvybė turi maitintis, 2. kad tos gyvybės maistą sudaro kūnas ir kraujas paties Viešpaties Jėzaus Kristaus.

1. Gyvybė turi maitintis. „Kas valgys tos duonos bus gyvas per amžius. Jei nevalgysite,... neturėsite savyje gyvenimo.”

2. Gyvybės maistas yra Kristaus kūnas. „Nes mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrymas... Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje... Tas pasilieka manyje ir aš jame.”

Maistas pasilieka žmogaus kūne, stiprina jį ir palaiko jo gyvybę; visi gyvū-

nai miršta badu, kuomet pritrūksta maisto, kuomet nustoja maitinėtis.

Kristaus kūnas ir kraujas atlieka numyse tas pačias pareigas. Jis pasilieka numyse, jis stiprina ir gaivina amžiną gyvenimą. Kas atsisako valgyti Kristaus kūną ir gerti Jo kraują, tas badu numarina savo dangišką gyvybę, tas jos netenka, miręs gi tampa išskirtas iš dangaus gyventojų skaičiaus.

Tačiau maitintis gali tik gyvas daiktas, nes maistas nekuria naujos gyvybės, o tik palaiko esamąją; numiręs, negyvas daiktas negali priimti jokio maisto ir juo naudotis. Panašiai ir Kristaus kūną gali priimti tik tas, kuris turi dangišką gyvybę, reiškia tik tas, kuris yra antrą kart užgimęs iš vandens ir Dvasios, kuris yra apkrikštytas.

Bet ir apkrikštyti ne visi gali naudingai valgyti Kristaus kūną ir gerti Jo kraują. Yra žmonių, kurie yra numarinę gautąją šventame krikšte gyvybę, ar tai badu ilgai neidami prie šv. Komunijos, ar sunkią nuodėmę, kuri ir vadinasi del to mirtina, kad marina gyvybę.

Šv. Povilas, ragindamas Korintiečius prie šv. Komunijos, ragina kartu, kad save išbandytų, ar yra verti to dangiško maisto, reiškia, ar yra gyvi dangiška gyvybe, ar nėra numirę: „*Taigi, kas nors valgo tą duoną ir geria Viešpaties taurę tas bus kaltas Viešpaties kūnu ir krauju. Todėl teišdiria žmogus pats save ir taip tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės. Nes kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teismą, neatskirdamas Viešpaties kūno.*” 1 Kor. 11, 27-29.

NUMARINTOS DANGIŠKOS GYVYBĖS ATGAIVINIMAS.

Gamta neturi priemonių atgaivinti numirusį daiktą. Ji tokiu būdu kovoja su mirtimi, kad, sėstant ir mirštant vienam gyvūnui, ji perkelia tą gyvybę ant kito, tam nykstant ant trečio ir taip toliau. Kaip kada gamta nesuspėja perkelt gyvybės ant kito vieneto ir visa tų gyvūnų veislė žūva.

Jeigu taip būtų dvasiškame žmogaus gyvenime, tai nusidėjėlis būtų jau amžinai pražuvęs, amžinai prarastų savo dangišką gyvybę, amžinai netektų teisių į dangaus karalystę.

Dievo gailestingumas, žinodamas žmogaus silpnybę, sutaisė vaistų, kuriais galima atgaivinti numarintą dangišką gyvybę, nekeliant tos gyvybės nuo vieno ant kito. Tie vaistai — yra tai atgailos sakramentas.

Kadangi tik vienas gali būt tos pačios gyvybės rūšies užgimimas, žmogus pav. tik vieną kartą gali užgimt žemišku gimimu, todėl Nikodemus ir stebėjosi išgirdęs, kad reikia antru kart užgimt, negalėjo suprast, kaip tai gali įvykt, negali gi žmogus grįžt į savo motinos vidurius ir užgimt, taigi vienas tegali būt ir dangiškosios gyvybės užgimimas iš vandens ir Dvasios. Užgesus tai gyvybei, pasilieka ne jos naujas gimdymas per šv. krikštą, bet jos atgaivinimas, tarsi iš numirusių prikėlimas per Atgailos Sakramentą.

Šv. Tėvai lygina dvasiškai numirusią sielą su Lozorium, gulinčiu grabe, kurį Kristus prikėlė iš numirusių: „*Lozoriau, išėik laukan. Numirėlis tuojan išėjo surištas raiščiais kojomis ir rankomis, ir jo veidas buvo aprištas skepeta. Jėzus jiemis tarė: Atriškite jį ir leiskite eiti.*”

Veikiančioji Dievo malonė sukelia nusidėjėlio širdy gailestį už nuodėmes ir norą sugrįžti prie Dievo. Siela tampa prikelta iš numirusių, bet dar yra suraišio-

ta nuodėmių raiščiais, ji negali vaikščiot. Išganytojas davė valdžią apaštalams ir jų įpėdiniams duoti tokiai sielai išrišimą: „*Imkite Šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, bus sulaikytos.*” (Jono 20, 22).

Gavusi išrišimą žmogaus siela jau gali vaikščiot, gali veikt, žodžiu, gali vėl gyvent viršprigimtu dangišku gyvenimu, kurio buvo pirmiau netekusi, gali dabar eit prie šventos Komunijos, nepapildydama to nusikaltimo, už kurį šv. Povilas grąsino teismu.

Dangiškosios gyvybės stiprinimas.

Pažvelgę į žmones, matome tarp jų didelius skirtumus sveikatos žvilgsniu: vieni, sveiki visiškai, gražiai atrodo, viską valgo, nekenkia jiems nė šalčiai nė karščiai, nė vėjai, kiti, nors vaikščioja ir ši tą veikia, bet labai silpnai atrodo, o jau sunkesnių darbų negali visiškai priiimt ant savęs; treči vos kvapą atgauna, guli ant patalo ir laukia mirties.

Panašiai darosi ir su dangiška gyvybe. Vienų gyvybė atrodo labai sveikai, nekenkia jiems jokios pagundos, išstvermingai ir su džiaugsmu eina Dievo ir savo išganyimo linkui, nėra to darbo, kurio jie nenorėtų padaryt dėl Dievo garbės ir žmonių išganymui.

(Bus daugiau).

Sunkiausiasios Dienos -- Laimės Pilnos

Mes esame jaunutė atžalėlė šv. Pranciškaus III-jo reguliuotojo ordeno Lietuvoje. Mūsų keleta lietuvičių buvome pastojusios Vokietijoje pas Seseris Pranciškonės tuo tikslu, kad jos ir Lietuvoje įsteigtų savo Kongregacijos skyrių. Šiomsgi atsisakius dėl lėšų ir seserų stokos to negalėsiant padaryti, pareikalavo J. E. Arkivyskupas Karevičius, M. I. C. grįžti į Lietuvą ir pradėti darbą pačioms. Pasitikėdama Dievo Apveizda, įsitikinusi per Jo Ekscelencijos reikalavimą ir savo Viršininkų pritarimą tai esant Dieva valia, apleidau aną kongregaciją visiškai, kad pradėjus Lietuvoje visiškai naują. Gerasis Dievas neužvydė mano Juoni pasitikėjimą. Jau už pusės metų viena šv. Pranciškaus vaikų, aukštaširdė tretininkė aukoja Seserų Pranciškonių reikalams savo tėviškę, ūkį 42½ ha. žemės netoli Kretingos. Vieta nuostabiai graži. Trys upeliai su aukštais krūmeliais apaugusiais ar nuogais, stačiais krantais įstabiai ją dabina. Jau pirmąjį pavasarį čia apsigyvenus man su keleta kandidačių atskubėjo lakštutė prie pat mūsų šiaudinės bakūžės langų su pirma vizita ir gražiai užsirekomendavo, pranešdama, kad čia jų karalystė, jos padėsiančios mums garbinti mūsų visų bendrąjį Tėvą, šventąjį Dievą. 1929 m. balandžio m. pradžioje atvykome į P a d v a r i u s ' a š, mano angelas sargas ir Gerasis Dievas. Pradėti taip didžiam darbui manęs vienos būtų buvę per mažai. Bet Dievas norėjo kaip tikslai parodyti, kad tokiuose dalykuose Jis pats nori veikti ir pasiima sau tokius įrankius, kurie delei savo didumo nepaliktų Jo šešėlyje, užpakalyje. Ko tat bijoti! Tuojau, tą pačią dieną išėjo rendoriai — rendoriai savotiškai naudojo tą žemę 10 metų! — Paliko mums visus trobėsius tuščius. Bet Dievo Apveizda budėjo ir aš džiau-

giaus taip tvirtais šv. neturto pamatais. Tuojau gavau aukų: Velykinio pyrago žemaitiškų "abarakų" torėlką, spotkelį sviesto, lašinių svara, mėsos irgi, net cielą sūrį ir vieną baltą gražią vištelę. Kuo man daugiau rūpintis? Bet atėjo laikas į dirvą eiti. Prie geriausių norų mano baltoji sesutė — vištelė nespėjo suarti ar suakėti tos 12 ar 10 ha. ariamosios žemės. Reikia arklių, reikia žmonių, reikia ir karvutės ir mėsos ir duonos!. Bet štai Dievas ir tuo aprūpina. Tuoj atsiūnčia vieng vyrą ir kitą, kurie nori tik už Dievo užmokesnį, padėti mums ūkininkauti. Arklių reikia pirkti. Bet už ką? Dievas aprūpins. Važiuoju į jomarką. Vaikščioju po turgavietę, kalbu ražančių 7 linksmybių ir laukiu kas bus. Štai ateina žydas ir žmogus. Žydas prirėdo arklius, žmogus parduoda, o Dievas užmoka už 2 arklius ir ratukus. Pirmąją karvutę padėjo įsigyti gerieji Kretingos Tretininkai savo paskola, kurią paskui visiškai paaukojo. Duonos, bulvių ir kito maisto, tai jau vėl Dievas aprūpino taip, kad galėjome jau pirmaisiais metais priimti dvi seneli ir 1 našlaitę.

1930 m. balandžio 11 dieną jau turėjome pirmąsias aprenktuves — priėmimo 7 postuliančių į novicijatą ir dviejų seselių, buvusių Vokietijoje pas Seseles Pranciškonės į 6 metus, amžinų įžadų iškilmes. Norinčių pastoti buvo daug, vietos mažai ir seselėms ir jų darbuotei. Gavusios brangų, gražų "Dieviškosios Jėzaus Širdies Pranciškonių" vardą turime stengtis tapti tos širdies meilės aukomis. Reikia ir mums tapti "šventa kunigyste, karališkąja kunigyste, dvasinėms aukoms atnašauti" už šventąją Bažnyčią, ypatingai Lietuvoje. Todėl ir nusistatėme dirbti ir melstis, sekdamos savo šv. Tėvu Pranciškumi. Dirbti pirmučiausiai vargšų tar-

pe: našlaites ir senelius bei ligonis globoti, steigti praktiškai rengiančių į gyvenimą mokyklėlių ir melstis adoruojant Dieviškąjį Vyriausiąjį Kunigą Švč. Sakramente, o su Juo švč. Trejybę. Dievotas T. Maksimilijonas Brandys, O. F. M. Generalis definatorius Romoje, atvykęs kaip Generalis vizitatorius į Lietuvą pas Pranciškonus, aplankė ir mūsų šiaudinę bakūžę ir padėjo sustatyti mūsų konstitucijas. Linksmi pritarė jis mūsų troškimams siekti savo ir kitų šventumo.

Tuo būdu vaidilutės jau yra, aukuras irgi (kopytėlė po šiaudų stogu su Švenčiausiuoju turime jau nuo 25 d. spalio m. 1929 m.) tik šventykla ipermaža. Reikia statyti nauji dideli namai. Iš kur imti lėšų? "Dievas daugiau turi negu mums reikia." Ir štai jau į rudenį 1930 m. stovi namai 27 metrų ilgio, 12½ m. pločio, dviejų aukštų su suterenomis ir didelėmis salkomis. Tiesa, skolos yra nemažai. Bet, jei Dievas kurio nors dalyko nori savo garbei, Jis atranda išeitį. Duos ir čia geradarių, kurie padės atsisteisti skolas ir užbaigti įrengti ūkių. Čia atsiveria gera proga kilnioms sieloms prisidėti prie šio kilnaus darbo. Ypatingai mūsų kopytėlei įrengti, Dievo vertam altoriui įtaisyti, kolkas turime tik paprasčiausią iš lentų sukaltą. Jau pradėjome naują našlaičių prieglaudą, tiesa, tik su penkiais šešiais vaikučiais. Bet, kad duos Dievas užbaigti namus ir duonos daugiau, galėsime priimti jų į keletą dešimčių. Čia galės irgi pasilsėti Dievo glėbyje ir suaugusios mergelės ar našlės, seselių globoje ramiai Dievo namuose sulyg savo jėgų darbuodamos ir meldamosi, rengtis linksmi pasitikti gerosios Seselės — mirties, kuri nuėmė jas prie Gerojo Tėvo danguje, iš kur jau niekas jų nebeišmes. Kadangi vienuolynas, prasidėjęs su viena višta ant žemės be sėklos, yra tikrai neturtingas, todėl kolkas Seselių globon norinčiųjų galime priimti tokias, kurios turėtų iš ko

pragyventi, nors jau ir pereitais metais turėjome ir tebeturime tokių, už kurias Dievas atsilygina ir kurias išmaitina. Tokių narinčių rasti ramia senatvę pas Seselės — pačios netapdamos seserimis vienuolėmis, yra jau keleta, net iš Amerikos. Kurios turės daugiau įnešimo, tuomi pačiu padės mums išlaikyti tokias, kurios nieko neturi. Tuo būdu Kristaus mokinių pažįstamoji ypatybė, tikroji artimo meilė, jungianti visus tarp savęs ir su Dievu, galės žydėti "Naujoje Romuvoje," globoje "naujųjų vaidilučių," apsupančių su Dieviškuoju Vyriausiuoju Kunigu tikrojo Dievo aukurą. Jeigu tokių atsirastų Amerikoje daugiau, kurios norėtų mūsų kongregacijos globoje gyventi iki mirties, gera būtų jei paskelbtų mums anksčiau; praneštų apie savo gyvenimo padėtį, prisiųstų savo kun. klebono liūdymą ir parodytų laiką, kada norėtų atvykti.

Sesuo M. Augustina, O. S. F.

Padariai, Kretingos paštas ir apskr.

LIETUVA.

* * *

PRAŠO PASIMELSTI.

O. G. iš Chicagos prašo pasimelsti prie Šv. Antano, kad sūnus gautų darbą. Davė auką Šv. Mišioms.

M. Guber atsiuntė auką Gregorinėms šv. Mišioms už kun. Pr. Jakštį ir prašo pasimelsti davėjo intencija.

M. Ak—nė iš Brooklyn, N. Y. prašo pasimelsti už jos šeimynėlės sveikatą.

T. Brazauskas davė auką dvejoms Mišioms ir prašo pasimelst už visus mirusius.

V. Ž. iš Waukegan, Ill. paveda mūsų maldoms Rožės ir Augusto sielas.

Mirė Pranciškus Ežerskis, 41 metų, kilęs iš Šilalės p., Šeručių k. aprūpintas Šv. Sakramentais Šv. Teresės Vaikėlio Jėzaus Mažosios Gėlės ligoninėje, Waukegan, Ill. vasario 14 d. Amerikoje paliko 2 seseris, Lietuvoj tris brolius ir motinėlę. Mirusio Sesutė prašo "Laivo" skaitytojų pasimelsti už a. a. Pranciškų.

Šiuos ir visus kitus prašymus pasimelsti pridėjime prie kasdieninių mūsų intencijų. Nuo intencijų gausumo maldos vertė nemažėja. Ji pasidaro net nuopelningesnė pas Dievą. Turėkime mintyje intencijas tų, kurie per "Laivą" prašo pasimelsti.

MUSŲ DARBAI

AUKOS.

AUKOS būna įvairios. Vieni kilniam darbui paaukoja dolerį, kitą; kiti prisideda ne vien pinigais, bet ir darbu prie siektino tikslo, ruošdami vakarus, paskaitas, įvykindami vaju; tretigi atiduoda šventam reikalui savo visą turtą, visą savo laiką, visą savo darbą ir gyvybę, sau nieko nepasilaikydami, bet visa Dievui gražindami. Yra tai pilnoji auka. Šie pasišventėliai dažniausiai visai apie save, savo naudą pamiršta, — jie nori vien, kad Dievui būtų didesnė garbė, žmonėms-gi žymesnė nauda.

Tą pat matome Kolegijos kūrimo darbe. Su viršum du tūkstančiai Kolegijos Remėjų, nuo savęs atitraukdami kas met po keletą dolerių, deda Kolegijos Fondan, iš kurio turės būt įkurta lietuviams bernaičiams tinkama Kolegija. Ji būtina reikalinga Amerikos lietuviams.

Dalis šių kilnių širdžių nesitenkina metine duokle. Jie buriasi į Kolegijos Remėjų skyrius, daro įvairius parengimus ir savo darbu prisideda prie Kolegijos kūrimo.

Vienuoliai-gi Marijonai savo visą asmeninį turtą, savo visą laiką, sveikatą, jėgas, gabumus, darbą ir gyvybę pavedė per Vienuoliją Dievui. Ką Vienuolija sutaria daryti, — daro visi. Jau šeši metai kai Marijonų Vienuolija pasiryžo padėti Amerikos lietuviams įsikurti bernaičiams Kolegiją. Jų sutartinis darbas pasidalino dviem kryptimis: 1) auginti Kolegijos Fondą; 2) ruošti Kolegijai mokytojus. Į tą keletą metų Kolegijos Fondas pasiekė \$43,000 dol. Iš savo gi pusės Marijonų Vienuolija, geriams žmonėms padedant, įsikūrė Marian Hills vienuolyne savo nariams — jaunuoliams Kolegiją, kad ją

baigusieji galėtų eit į dvasines Kunigų Seminarijas, į Universitetus ir pasiruoštų prie būsimo darbo.

Darbo vaisiai ima rodytis. Keliolika jaunų vaikinių, marijonų klierikų, ruošiasi svarbiam darbui. Romoje mokosi 10. kiti — kitur. Po metų, kitų turėsime gana savų mokytojų dviem Kolegijoms. Ir tie jaunuoliai yra pasišventėliai. Ir jie pasi-aukojo visiškai Dievui ir išėivijos naudai. Žinodami žmogaus vertę ir mokymosi išlaidas (metai su pilnu užlaikymu kainuoja apie 500 dol.) suprasite kiek Marijonų Vienuolija pasiryžus yra aukoti lietuvių visuomenės labui.

Žinome gerai, jog 1930 metai buvo sunkūs, jog ir dabar ne per daug pagerėjo laikai. Bet vienomis dejonėmis ir nusiskundimais Kolegijos nepastatysim. Marijonų Vienuolija visuomenės labui ir Dievo garbei aukoja visa, ką turi. Iš Jūs gi, Brangieji, neprašome tokios pat didelės aukos. Jūs duokite bent mažytę savo laiko, turto, darbo dalelę. Auka nėra priverstinas dalykas, ji yra laisvos ir kilnios valios veiksmas, už kurį Dievas žada gausų atlyginimą.

Nebijokime aukų, ypač gi bendriesiems lietuvių išėivijų reikalams.

Kolegijos Remėjai:

Juozas Paganis Lietuva	3.00
B. Mazdakiėnė Baltimore, Md.	3.00
Ona Martišienė Taunton, Mass. ..	3.00
T. Atroškienė Chicago, Ill.	3.00
P. Čepulionis Chicago, Ill.	3.00
Plekavičienė Chicago, Ill.	1.00
Šv. Vardo Jėzaus Dr-ja Worcester, Mass.	15.00
Ona Puišienė St. Clair, Pa.	3.00

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už ankas. **Remėjų Centras.**

Amerikos Lietuvių Žinios.

CHICAGO KATALIKŲ ŽODIS.

Lietuvių Katalikų Vakarinių Valstybių konferencijos, įvykusios 1931 m. vasario 8 d., šv. Panelės Gimimo par. salėj, Chicago, Ill., dalyviai, išklause plataus pranešimo apie sunkią katalikų veikimo padėtį Lietuvoje, sugeltonis širdimis kreipiasi į Lietuvos Respublikos Prezidentą, pasitikėdami, jog Jo Ekscelencija atkreips savo dėmesį į šį Amerikos lietuvių katalikų raštą, kuris išplaukia iš šimto tūkstančių senąją Tėvynę mylinčių širdžių.

Kadangi mus pasiekia žinios iš įvairių šaltinių, jog dabartinė tautininkų vyriausybė varžo katalikiškąjį organizacijų veikimą;

Kadangi atimamos pašalpos iš privatinų katalikiškų mokyklų ir pagaliau tos mokyklos iš katalikų yra visai atimamos;

Kadangi visai uždaryta Lietuvių Katalikų Moksleivių Ateitininkų organizacija gimnazijose;

Kadangi yra būriais išstremiami, į kalėjimą sodinami ir tardomi labai daug Lietuvos Valstybei nusipelnę katalikų veikėjai;

Kadangi keliami bylos daugybei kunigų už pasakytus pamokslus bažnyčiose;

Kadangi tai yra neteisėti ir neteisingi vyriausybės žygiai, varžanti Bažnyčios teises ir laužanti iškilmingos sutarties (konkordato) Apaštalu Sosto su Lietuvos vyriausybe padarytos, nes XXV konkordato straipsnis sako: "Valstybė duos pilną laisvę kurtis ir darbuotis draugijoms, kaip Katalikų Akeijos nariams, siekiančioms pirniausio religinio tikslo ir esančioms vyskupų žinioje";

Kadaugi pats Popiežius, Pijus XI, laiške Lietuvos Vyskupams pasako: "Skandžiai sugėlė širdį pasiekusios mus žinios, kad turite daug sielvartų dėl kliučių ir

sunkenybių, daromų ten pas Jus dabar Katalikų Akeijai, kurią Jūs, be abejo, teisėtai ir teisingai laikote svarbiausia savo ganytojavimo pareiga."

Del to griežtai ir enerigngai protestuojam prieš neteisėtus ir neteisings Lietuvos vyriausybės žygius santykiuose su Bažnyčia ir katalikų visuomenė, aiškiai ir tiksliai ardančius taip reikalingą tautos vienybę. Lietuvos Vyskupams ir persekiojamai katalikų visuomenei reiškiamė užuojautos ir linkime jiems eiti pirmyn Kristaus pasiaukojimu, Apaštalu kantrybe, lietuviška ištverme į laimėjimą! Mesgi pažadame savo paramą.

Taipgi tebūnie nutarta kopija šios rezoliucijos pasiūsti Lietuvos Vyskupams ir Lietuvos Katalikų Veikimo Centru.

A. Žvirblis, pirm.

V. Petrauskas, sekr.

V. VAL. 8-oji KONFERENCIJA.

Visi, kurie dalyvavo sekmadieny, vasario 8 d. įvykusioj Lietuvių Katalikų Vakarinių Valstybių konferencijoje, pripažįsta, jog tai buvo tikras organizuotųjų lietuvių katalikų triumfas. Konferencijoje dalyvavo 450 atstovų iš 112 draugijų ir organizacijų. Be atstovų buvo daug svečių. Šv. Panelės Gimimo par. salė, Marquette parke, buvo pilnutėlė.

Atstovai ir svečiai atvyko iš trijų valstybių į Marquette parką anksti iš ryto. 10 val. salėj jau buvo daug žmonių. 10:30 val. bažnyčia prisipildė pilna žmonėmis. Atstovai į bažnyčią suėjo visi kartu, pasipuošę Lietuvos vėliavėlėmis. Juos širdingai pasitiko ir priėmė vietos klebonas gerb. kun. A. Baltutis. Iškilmingą sumą laikė gerb. kun. Ig. Albavičius, Federacijos pirm., o gerb. kunigai — dr. K. Matulaitis ir J. Jusevičius asistavo. Gražų pamokslą apie katalikiškąją akeiją pasakė

kun. dr. K. Matulaitis. Choras, p. B. Janušausko vedamas, gražiai giedojo.

Lygiai 2 val. konferencija atidarė komisijos pirm. p. Ig. Sakalas, "Draugo" redakcijos narys. Malda sukalba ir sveikinimo žodį pasako gėrb. kun. A. Baltutis. Prezidiuman išrinkti: p. A. Žvirblis, pirm. pp. J. Mickeliūnas ir V. Duoba vice-pirm.; sekretorijatan: stud. V. Petrauskas ir plė Svenciskaitė. Rezoliucijų komisija: L. Šimutis, kun. dr. K. Matulaitis, kun. dr. J. Navickas, J. Bulevičius ir kun. A. Linkus. Sveikinimų — kun. A. Baltutis, A. Valančius ir A. Bacevičius. Mandatų — A. Lapinskas, L. Krekščiūnas ir K. Mickaitė.

Buvo daug ir labai nuoširdžių sveikinimų, kai kurie prisidėjo gausiomis aukomis.

Gerb. kun. B. Urba, šv. Juozapo par. klebonas, patiekė platų ir moksliską referatą apie Katalikų Akcijos be galo didelę svarbą. Referatas sukėlė didelio entuziazmo.

L. Šimutis, "Dr." Red., kalbėjo aktualiausiais dienos klausimais, paliesdamas tuos reikalus, kurie šiais metais turės būti vykdomi. Tie reikalai sutraukti priimtose rezoliucijose.

Adv. J. Grišius referavo 1933 m. Pasaulinės Parodos Chicagoje klausimą, primindamas tai, kas jau padaryta ir kas dar reikės padaryti.

Atstovų tarpe buvo daug kunigų, profesionalų, biznierių ir šimtai kolonijų bei mūsų draugijų veikėjų. Konferencija baigėsi 6 val. vak. Kun. H. J. Vaičiūnas sukalbėjo malda.

BRAZILIJA.

Brazilijoje neseniai įvyko revoliucija. Nauja valdžia paėmė tvarkyti tą plačiąją šalį. Kilo klausimas daugeliui katalikų, kaip bus religijai ir tikintiesiems prie naujosios valdžios. Londono laikraštis "Universe" padavė labai gražių, surami-

nausių katalikus žinių.

Jis pranešė, kad šiaurinių Brazilijos valstybių revoliucijonierių vadas, generolas Juarez Tavora yra praktikuojęs tikėjimą katalikas ir nelinkęs iš tos pusės į kokias nors nuolaidas.

Po keletos smarkių ir karštų mūšių šiaurinėje Brazilijoje jam pasisekė Pernambuco sudaryti naujoji, laikinoji valdžia. Jis pakvietė kunigą, pasaulionį ir kariškį. Po to jis skubiai žygiavo pietų link. Savo armijoje turėjo keturis karinius kapelionus.

Ta jo armija sutiko kelyje daug sunkių kliūčių. Reikėjo keliauti per sunkiai pereinamas šalies dalis. Ne vieną kartą kareiviams (kurių daug buvo tik jauni studentai) prisiėjo išbūti po 36 valandas be maisto. Bet kiekvienoje vietoje, kurioje armija apsistodavo, buvo laikomos Mišios, kurių metu pats generolas Tavora, daugumo jo karininkų ir šimtai kareivių priimdavo šv. Komuniją.

Sužadėtinės Dovana.

Patraukęs savo pusėn Alaagoas ir Sergipes valstybes, jis įžengė į Bahia kaip pergalėtojas. Visi pastebėjo, kad jis ant savo uniformos nešiojo šv. Teresės, Mažosios Jėzaus Gėlelės, medalį, kurį jam dovanojo jo sužadėtinė.

Čia jis atsisakė nuo puošniai jam parengto gyvenimo, o to vietoje priėmė Bahia'os arkivyskupo, Brazilijos Primato, pakvietimą ir apsigyveno pas jį. Jaunas generolas ir Primatas tapo kartu nufotografuoti ir tūkstančius tų paveikslų tuojaus miestas išgaudė.

Laikraštis "Universe" tos nuomonės, kad religijai Brazilijoje prie naujosios valdžios bus geresni laikai. Religinis auklėjimas pradžios ir aukštosiose mokyklose, sakoma, bus pirmaeilis valdžios rūpestis. Masonus apėmė baimė. Jie įtaria, kad pasipelnė iš valstybės išdo ir bus traukiami teisman.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Aš turiu brolių ir seserų, atsimetusių nuo tikėjimo ir nori dalyvauti visose katalikiškose iškilmėse ir visur lenda, kaip tai, į seserų vienuolyną, nes ten, turi pažystamų vienuolių; o iš ten išėję visaip, kaip imanydami, biauriausiais žodžiais šmeižia vienuolyną ir seseris.

Prašau duoti patarimą, kaip su jais apsieiti?

M. A.

ATSAKYMAS. Pranešk seserims, kad tokių asmenų pasišaugotų. Jos sugebės tuomet tinkamai į juos paveikti ir jie arba atsivainys, arba nelankys daugiau vienuolyno.

KLAUSIMAS. Aš girdėjau misijonierių išsireiškiant per pamokslą, kad nereikia prašyti nuodėmklausio leidimo priimti Komuniją kelias dienas po išpažinties.

Jei aš, pamiršęs pasiklausti savo nuodėmklausio, ėjau kelias dienas paeiliui prie Komunijos, ar man yra nuodėmė?

Detroitietis.

ATSAKYMAS. Jei turėjai gryną sąžinę, tai yra, nebuvai dasileidęs mirtinos nuodėmės ir rūpinaisi, kiek galima, saugotis ir mažesniųjų nuodėmių, tai vertai priėmėi šv. Komuniją ir gerai padarei.

Nors galima priiminėti šv. Komuniją per ilgesnį laiką, nesiprašant nuodėmklausio leidimo, bet visuomet yra naudingiau ir tikriau pasiprašyti. Bet, jei nuodėmklausis leido, tai nėra reikalo kiekvieną kartą, kada eini išpažinties prašyti naujo leidimo.

KLAUSIMAS. — Ar yra nuodėmė nepriklausyti į parapiją? Aš nepriklausau nei į jokią parapiją, bet į kokią bažnyčią nueinu, tai ten ir aukuju.

Ar yra nuodėmė parapijiečio duokles

atiduoti kitai, vargingesnei bažnyčiai?

Skaitytoja iš Detroit.

ATSAKYMAS. — Parapija nėra taip kaip pašalpinė draugija. Kas gyvena Detroitė, skaitosi Detroito gyventojas, turi mokesčius (taxes) atiduoti Detroito miestui, o ne New Yorkui; neturint ko valgyti, ar nepalikus lėšų palaidojimui, ar kitai dideliai nelaimėi ištikus, tokį turi aprūpinti Detroito miestas. Kad priklausyti į parapiją, užtenka, kad esi katalikas ir išgyvenai parapijoje bent pusę metų. Su lig Katalikų Bažnyčios parėdymu, kiekvienas katalikas skaitosi tos parapijos, kurios ribose gyvena. Klebonas turi pareigos tikybinuose reikaluose aprūpinti kiekvieną kataliką, gyvenantį jo parapijos ribose, ir pašaliniams kunigams į svėtimos parapijos reikalus kištis draudžiama. Katalikui apsirus, jam pašauks vietos parapijos kunigą, o ne svėtimos. Su krikštais, šliūbais, palaidojimais ir kitais tikybiniais reikalais reikia kreiptis į savo kleboną.

Kiekvienas parapijoje gyvenantis katalikas turi pareigos prisidėti prie savo dvasininkų ir parapijos įstaigų užlaikymo. Jeigu kuris katalikas iš savo šykštumo, ar apsileidimo neprisideda prie parapijos užlaikymo — nusikalsta.

Gelbėti neturtingoms parapijoms yra gražus darbas, Dievui patinkantis, bet apleisti savo parapijos reikalus negalima. Juk tos parapijiečių metinės aukos parapijos palaikymui nėra didelės, tai nėra reikalo nei didelės šnekos iš to daryti.

Pagaliam, aukojant bažnyčios reikalams, reikia aukoti iš Dievo meilės, o ne dėl įvertinimo sau kokio labiau patinkamo kunigo. Juk tikime ne į kunigą, tik į Dievą ir kunigai ne savo mokslą aiškina,

tik Kristaus Bažnyčios mokslą. Be to, klebonai nepastovūs: vienais metais viens, kitais kits, o parapija su savo įstaigoms pasilieka ir jas reikia užlaikyti. Jei kurie parapijoje gyvenantieji katalikai savo dalies neįneša, tai apsunkena kitus katalikus, nes parapijos išlaidos vis tiek turi būti padengtos. Taigi, jeigu kas iš apsilėidimo parapijos užlaikymui savo dalies neduoda, neteisingai daro ir nusikalsta.

K. J.

KLAUSIMAS. — Ar galima melstis už mirusį ne kataliką?

“Laivo” skaitytojas.

ATSAKYMAS. — Galima melstis už visus gyvus ir mirusių vėles skaištykloje. Labai pagirtina melstis už visus gyvus klaidatikius, kad jie pažintų tiesą ir išpažintų tikrąjį, paties Dievo paskelbtąjį tikėjimą. Už klaidatikių atsivertimą ar kitam geram tikslui galima privačiai ir Mišias laikyti, bet *viešos* pamaldos už klaidatikius yra draudžiamos, kadangi heretikai ir schizmatikai yra ekskomunikuoti, išskirti iš Bažnyčios. Nuo pačių klaidatikių Mišioms auką, jų intencijai, kunigas tik tuomet gali priimti, jei jas savo atsivertimui aukoja.

Už mirusius nekatalikus viešų pamaldų bažnyčioje negali būti, bet jei schizmatikas ar heretikas prieš miršiant parodė norą gyventi tikrame tikėjime, tai kunigas gali privačiai skaitytines Mišias už jį laikyti. Už tuos netikėlius, klaidatikius ir atskalūnus, kurie miršta savo klaidoje užsikirtę, kunigui nedera priimti aukos Mišioms. (Sabeti — B. 704). K. J.

KLAUSIMAS. — Tenka kartais pasakyti moteriai kokį nors patarimą arba įspėjimą šeimyniniame gyvenime, tai labai dėl to mažnieko supyksta ir iš piktumo nešneka per ilgą laiką. Vyras, matydamas kad ne jo kaltė ir tyli. Iš to tylėjimo prie mažiausios progos kyla dar didesnis piktumas. Ką tokiame atsitikime

vyras turi daryti? Ar jis pikčiūrną turi atsiprašinėti, jei jis nesijaučia kaltas?

J. B.

ATSAKYMAS. Jei su ta moterimi taip iš tikrųjų yra, kaip rašai, tai vyras turi laikyti ją ligoniu. Jei atsiprašinėjimas ją pagydytų, tai nieko nekenktų atsiprašyti, kad ir vyras nekaltas. Jei tai jos negydytų, tai vyrui lieka viena išeitis — apsiginkluoti tikrąja, krikščioniškąja kantrybe, laikyti tokį gyvenimą sau atgaila už kaltes, aukoti jį Dievui, kaip atlyginimą už savo nuodėmes.

Tokis vyro pasielgimas bus jam labai išganingas ir, galimas daiktas, kad pagydytų ir moterį.

KLAUSIMAS. — Ar yra nuodėmė vartoti “shape nose?” — tai yra, tikį prietaisą, kuris taiso negerai atrodančią nosį?

Friend.

ATSAKYMAS. — Nėra nuodėmės, jei tas prietaisas neardo sveikatos, o tarnauja nosies išvaizdos ištaisymui.

KLAUSIMAS. — Ar yra nuodėmė kirpti ir siūti šventą dieną?

Friend.

ATSAKYMAS. — Nėra nuodėmės, jei kirpti ir siūti atsitinka svarbus reikalas. Pavyzdin, jei rengiesi bažnyčion ir pastebi, kad tavo drabužis įplyšęs ir prairęs, tai gali kirpti ir susiūti.

Nėra nuodėmės kirpti ir siūti, jei tai tenka daryti dėl meilės artimo, kada reikia padaryti gailestingas darbas.

KLAUSIMAS. — Ar yra nuodėmė tekėti ir ištekėjus neturėti vaikų?

Friend.

ATSAKYMAS. Kas vartoja kokius nors prietaisus, vaistus, ar žudynes, kad neturėtų vaikų, daro labai sunkią nuodėmę.

Kas neturi vaikų dėl vyro, ar moters nevaisingumo, tai nėra nuodėmės.